

Чл. 414. Публични влагалища могатъ да отварятъ, както отдѣлни личности, така и дружества; тѣ сж длѣжни, обаче, да заявятъ това си намѣрение на надлѣжния окръженъ съдъ за записване фирмитъ и да покажатъ основенъ капиталъ въ размѣръ поне отъ двѣста хиляди лева златни. Основниятъ капиталъ не може да се употрѣби за други сдѣлки, освѣнъ за онѣзи, които сж обозначени въ настоящата глава.

Прѣди да се покаже основниятъ капиталъ не може нито да се започне търговията, нито пъкъ да се запише прѣдприятието.

Ако прѣдприятието иска да уреди публичното си влагалище така, щото то да служи и на назение чужди стоки, необложени още съ мито, или на стоки, които подлѣжатъ на акцизъ, то за това трѣбва да се съобрази съ надлѣжнитъ финансови закони и наредби.

Чл. 415. Публичнитъ влагалища могатъ да даватъ аванси до двѣ трети отъ стойността на вложенитъ у тѣхъ и приети за манипулация стоки.

Всѣко прѣдприятие на публично влагалище е длѣжно отъ врѣме на врѣме да установи и да обнародва правилникитъ и такситъ си (възнаграждения). Правилникътъ за такситъ трѣбва да съдържа и ония такси, които има да се плащатъ на прѣдприятието за влаганието на стокитъ и за свързанитъ съ него работи.

Чл. 416. Прѣдприятието е отговорно за всѣка щета, която въ вложенитъ въ влагалището му стоки, отъ приеманieto до прѣдаванетоъ имъ, се причинява чрѣзъ изгубване, развала, поврѣждане на стокитъ или съ бавното имъ прѣдаване, освѣнъ ако може да удостовѣри, че щетата